

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 23–30 червня 2011 року № 23–24 (395–396)

ШАНОВНІ ДРУЗІ ТА ПОДРУГИ!

Конгрес Українських Націоналістів вітає Вас із 70-літтям проголошення Акта відновлення Української Держави!

Ця знаменна подія, що відбулася 30 червня 1941 року в місті Львові, перед усім світом ствердила віковічне прагнення українців до державності.

Ярослав Стецько, виконуючи доручення Проводу Організації Українських Націоналістів, проголосив "відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України". На вежі Князівської гори у Львові замайорів національний жовто-блакитний стяг.

Сьогодні, живучи у суверенній державі, ми маємо пам'ятати героїчний чин наших попередників, які всупереч нацистським та радянським окупантам проголосили незалежність України.

Цю волю до боротьби за свою національну державу ми повинні повсякчас примножувати, наполегливо іти до своєї мети – розбудови справді незалежної, заможної, демократичної України.

Слава Україні! Героям слава!

Голова Конгресу
Українських Націоналістів
Степан БРАЦЮНЬ

СЛАВА ТВОРЦЯМ ГЕРОЇЧНОГО ЧИНУ!

Звернення Організації Українських Націоналістів (б) із нагоди 70-ї річниці проголошення Акта відновлення Української держави 30 червня 1941 року

30 червня виповнюється сімдесят років від дня проголошення у Львові Акта відновлення Української держави, що став логічним продовженням державотворчих змагань української нації в ХХ столітті і витворених нею державних форм самоорганізації – УНР, ЗУНР, Карпатської України.

Творці державницького Акта 30 червня, зокрема, лідери ОУН Ярослав Стецько та Степан Бандера, всупереч обставинам, кинули рішучий виклик двом світовим надпотугам, виразно заявивши про виключне суверенне право і найперший національний обов'язок українського народу творити власну владу на власній землі згідно із власними потребами. Акт 30 червня змусив німецьких "визволителів" показати свої дійсні наміри та інтенції і оголив хиже обличчя німецького національного соціалізму.

Проголошення Акта відновлення Української держави лакмусовим папірцем висвітлило справжні наміри окупаційної Німеччини щодо України. Її політичне керівництво поставило перед Українським Державним Правлінням та Проводом ОУН ультимативну вимогу відкликати Акт відновлення. Відмова потягнула за собою арешти, фізичне знищення та запроторення у тюрми і концтабори Ярослава Стецька, Степана Бандери, інших членів новоствореного уряду і провідного членства ОУН, а потім – розгортання масового руху Опору та створення Української Повстанської Армії.

Творці Акта відновлення держави перед загрозою смерті не відкликали свого рішення і взяли громадянську відповідальність за свою принципову позицію – господарем на українських землях має бути лише український народ – і в обороні Акта поставили власну збройну силу – УПА.

І сьогодні, коли ми відзначаємо цей день, найголовніше, що ми повинні зробити, щоб гідно вшанувати видатну подію української історії, – це співвіднести самих себе з тим часом. Адже історія є не лише минулим. Насправді це частина нашого майбутнього, яке ми несемо в собі через усвідомлення та особистісне переживання історичних подій.

Пріоритет загальнонаціонального над вузькопартійним, тверда принциповість і особиста жертовність організаторів та учасників проголошення Акта відновлення Української держави 30 червня 1941 р., принцип опертя на власні сили, масова самопосвята воїнів УПА та підпільників ОУН у боротьбі за неї повинні стати взірцем для нинішніх українських політиків у справі захисту і розбудови Української держави.

Святкуючи 70-ту річницю, пам'ятаймо про Героїв і Творців державного чину 30 червня 1941 року. Завдяки їм державницька ідея залишилася живою крізь усі темні роки національної неволі, тоталітарних утисків і тюремних поневірянь.

Провід ОУН (б)
Київ. 13 червня 2011 року

"СЛУХАЙТЕ, СЛУХАЙТЕ! ГОВОРИТЬ ЛЬВІВ!..."

"Слухайте, слухайте! Говорить Львів! Волею українського народу ОУН під проводом Степана Бандери проголошує Акт відновлення Української держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів і дочок України".

"Ми, націоналісти, були переконані, що ми маємо правдиві ідеї, ми вірили в наші правди, але ми були пересвідчені, що правда не перемагає сама за себе. Вона перемагає тоді, коли перемагають її безстрашні носії. Таке дається з волі Бога" (Ярослав Стецько).

1941 рік, місяць, початок кровавої війни двох імперіалістичних потуг на Українській землі, які мали визначити, хто нас поневолить – Берлін чи Москва?

Цього року виповнюється 70 років з того часу, коли провід ОУН на чолі з Степаном Бандерою проголосив Акт відновлення Української Держави. 30 червня 1941 року українська нація черговий раз задокументувала свою волю до власного суверенного національного життя. Цей Акт став дороговказом на шляху її історичного становлення. Пригадуємо, з якою настирливістю домагався Гітлер і його оточення змусити Степана Бандеру та Ярослава Стецька до формального відкликання цього Акта, ту жорстокість, з якою вони накинулися на український народ, коли Голова проводу ОУН і Голова Українського державного правління відмовилися від цих домагань.

Акт відновлення Української Державності накреслював головне завдання: продемонструвати всьому світові незламну волю української нації жити власним державницьким життям. Ми повинні докласти максимум зусиль, щоб про цей Акт, а водночас і про всі наші державні документи громадськість знала якнайширше і найповніше.

Коли гітлеризм виявив свої загарбницькі плани, тоді ОУН під проводом Степана Бандери, не зважаючи ні на що, перейшла до широких збройних дій, організувавши УПА. ОУН-УПА, не склавши зброї, продовжувала боротьбу на Прикарпатті до 1954 року, під час якої загинуло 16 з половиною тисяч стрільців і командирів, а також жінок і дівчат.

На жаль, на двадцятому році нашої незалежності ми не визнані як борці за самостійну Україну. На жаль, наші кати, енкагебісти і вся комуністична наволоч у великій пошані у неукраїнської влади незалежної України.

При владі збереглося багато старої партійної номенклатури, а молоде покоління за нинішньої влади не виховане в патріотичному дусі. Коли в школах учать дітей історії неіснуючої держави і так помпезно відзначають їхні перемоги, то кого ми виховуємо?

Дуже коротка наша пам'ять, і деякі забули про ті жорстокості, які творили вороги України. Пам'ятаймо про жертви нашого народу у лихолітті Другої світової війни.

Пам'ятаймо, що ми є сини і дочки великої європейської нації.

Нескорений поет Василь Симоненко оповістив, даючи нам силу, віру у боротьбу:

Народ мій є, народ мій завжди буде,
Ніхто не перекреслить мій народ.

Слава 30 червню! Слава усім, хто поклав життя за нашу державу! Слава Українській нації! Слава Україні!

Ф.ВОЛОДИМИРСЬКИЙ,
Голова Братства ОУН-УПА
Карпатського Краю

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2011 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2011 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 5,01 грн., на 3 місяці – 15,03 грн., на 6 місяців – 30,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

Усна народна творчість Бойківщини стала змістом, суттю життя і діяльності Петра Андрійовича Зборовського. Так вважають люди, які добре знають цього великого працелюба, етнографа, фольклориста, краєзнавця, члена Національної Спілки композиторів України і – науковця. Петро Зборовський народився 1941 року, далеко від Турківщини, де проживає вже п'ятий десяток років, – у Миколаєві . Війна забрала батьків. Виховувався у дитбудинку на Черкащині, навчався в музичній школі, грав у дитячому духовому оркестрі. Згодом закінчив музичне училище та консерваторію імені Миколи Лисенка у Львові. Працював у Самбірському культурно-освітньому училищі. А з 1970 року в Турківській дитячій музичній школі – викладач, директор.

Очевидно, що неповторна краса, культура, народна творчість Бойківщини полонила-причарувала "нетутешнього" Зборовського, та так міцно, що прикипів він до неї всім серцем, і стала вона для нього джерелом натхнення та невтомної праці. Так, народні перлини Бойківщини спричинилися до написання щонайменше десяти книжок із фольклористики та краєзнавства, понад сотні популярних не лише в Україні статей, підготовки унікальної фотовиставки про сакральну архітектуру Турківщини. А ще ж зібрано понад десять тисяч унікальних записів автентичного усного, інструментального і співочого фольклору, лише дитячих колисанок – понад дві тисячі.

Всі ці любовно зібрані, впорядковані скарби народу треба "зафіксувати для вічності" – закарбувати в книгах, що, як відомо, потребує фінансової підтримки, а насамперед, розуміння важливості для української культури того, що зробив і робить Петро Зборовський. Розуміння – з боку заможних людей, а ще – їхньої справжньої любові до України, яка вимірюється не декларативним, а чинним патріотизмом. Віримо: такі люди є в Україні, сподіваємося: вони відгукнуться своїм патріотичним поривом посприяти у виданні праць науковця. Назви виданих книжок говорять самі за себе: "Різдвяна поколядь на Турківщині", "Бойківське весільне латкання", "Таланти Турківщини", "Топоніміка Турківщини", Бойківський мій краю" та інші. Розмовою про них і розпочинаємо наше інтерв'ю із Петром ЗБОРОВСЬКИМ.

ЗБИРАЧ НАРОДНИХ ПЕРЛИН БОЙКІВЩИНИ

– Зроблене Вами справді важко переоцінити. А як усе починалося?

– Дуже просто. Якось мені подумалося: що і як співають люди в бойківських селах? Пригадую, це був 1985 рік. Узяв магнітофон "Весна-205" – на диктофон не було грошей – та й вирішив поїхати в перше ліпше село. Найближчий автобус ішов у село Лосинець, туди я й вирушив. Приїхав. Питаю в людей, хто тут вміє співати й найбільше пісень знає. Мені й показали на хату, де жила Марія Ільницька. Жінці було вже за 70 літ, і наспівала вона стільки, що й касети забракло.

Так прокинувся інтерес, який з кожним днем посилювався. Став їздити по селах кожної вільної днини. Під час навчального року це були неділі і свята, а влітку – щоразу, як тільки дозволяла погода. Так зібрав понад 10 тисяч зразків усного, співочого й музичного (інструментального) фольклору. Згодом захопився ще й етнографією, топонімікою та історією.

– Ваша перша книжка називалася "Різдвяна поколядь на Турківщині". Коли і чому видали саме таку працю?

– Ця книжка побачили світ 2000 року. Я хотів створити, видати щось таке, чого раніше не було. Поколядь – це віншування, те, що є після коляди. Книжок із Різдвяними віншуваннями ще не було. От я й закрив цей "пробіл" в українській фольклористиці. Видав книжку "Різдвяна поколядь на Турківщині" власним коштом і – невеликим накладом. Вийшла вона у видавництві Львівського університету.

– Ви сказали, що вважаєте найсерйознішою своєю працею книжку "Бойківське весільне латкання"... Розкажіть, що вона значить і для Вас, і для науки.

– На сьогодні це справді моя найсерйозніша праця. Вона вийшла 2002 року у львівському видавництві "Сполом" обсягом 196 сторінок. Латкання – це прадавній вид співу, коріння якого губиться не тільки у віках, а й в тисячоліттях.:. Дуже правдоподібно, що цей вид співу дійшов до наших днів ще від часів матріархату. Адже латкають тільки жінки. Виконавська та авторська роль цілком належить жінкам. Буваючи в селах і записуючи спів чоловіків, часом запитував: "А чи знаєш ти латкання?" – "Знаю". – "То залаткаєш?" – "А що я, баба?"

Ця унікальна праця вийшла накладом у 100 примірників, бо на більше не було грошей. Хотілося б перевидати її, додавши до весільного латкання ще й скотарське, жнивне і сінокісне.

– Скажіть, а що Вас спонукало підготувати книжку "Таланти Турківщини"? Це ж не етнографія, не фольклор. Між тим, таке дослідження, схоже, потребує багато часу й сил.

– "Таланти Турківщини" – це своєрідна історія краю в особах, моя третя книжка обсягом у 360 сторінок. А причиною створення такої книги було наступне. У наукових працях польської доби часто зустрічається така фраза: "Бойко до книжки не охочий". Або у Франковому "Вандрівка русина з бідою" є такі рядки:

"Є в вас школа?"
"Є, та дуже вчать поволи":
Школа в селі вже літ сто,
А письма не зна ніхто".

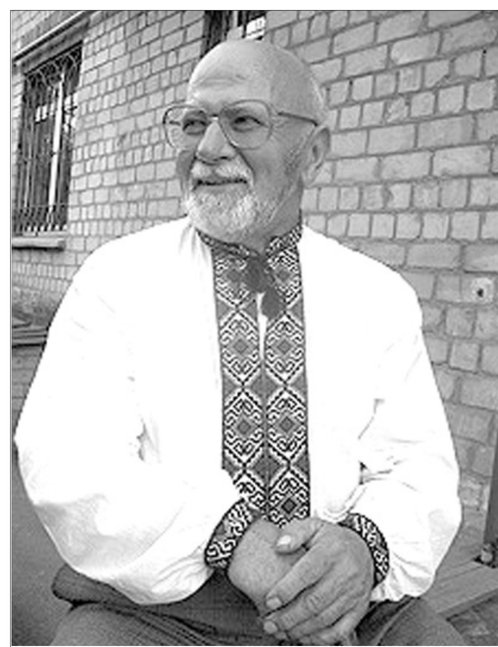
От така була ситуація на Турківщині на початку та й в першій половині XX століття. А яка тепер? І я почав збирати матеріали про талановитих вихідців із нашого краю. Отже, з Турківщини вийшло 12 академіків, 17 докторів наук, 21 професор, понад 70 кандидатів наук. Ці цифри мають виразну тенденцію до зростання.

– І хто ж ті вихідці з Турківщини, які репрезентують українську науку та високе мистецтво?

– Назву бодай декілька прізвищ. Професор Станіслав Боринець, уродженець села Лосинець, – заступник директора Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор і професор механічної інженерії Іллінойського університету США Володимир Мінкович ,народився в селі Либохори, академік Іларіон Височанський – виходець із села Мохнате, академік, доктор медичних наук Іван Ільницький та багато інших. Серед господарників – голова правління ДАТ "Чорноморнафтогаз" Микола Ільницький, родом із села Лосинець. І не тільки він. Серед митців – заслужений діяч мистецтв, поет-пісняр Йосип Фиштик із Верхнього Висоцького, головний диригент і художній керівник симфонічного оркестру Буковини Йосип Созанський – родом із Турки. В селі Ісаї народився один із найталановитіших композиторів Франції Мар'ян Кузан. А ще Турківщина дала Україні сім генералів.

Ще одну особливість нашого краю варто наголосити. На Турківщині є 50 шкіл, учительські колективи яких укомплектовані їхніми колишніми випускниками. Це ж феномен!

– Ваша працьовитість також феноменальна... Ось збірка пісень із голосу Марії Ільницької "Бойківський мій краю". А "Топоніміка Турківщини" – це, мабуть, перше таке видання, де зібрано й витлумачено понад 3,5 тисячі місцевих топонімів і мікротопонімів. І ще підручник для дитячих музичних шкіл "Валторна: вправи, гами, етюди і п'єси". Бувають якісь імпульси для їх створення?

Петро ЗБОРОВСЬКИЙ

– Трапляється... Підготував я збірку "Дитячі колисанки" – зібрав їх понад дві тисячі. А поштовхом до цього справді був такий випадок . Якось я почув, як молода мама з того ж таки будинку, в якому я мешкаю, колихала немовля під отакий, з дозволу сказати, спів: "А-а, а-а, а-а..." А дитина не спить. Мама ще довго "акала", а тоді як закричить: "Спати!" Цей випадок напоумив мене ще раз обійти район і записати дитячі колисанки. Зібрав дві тисячі. Хотілося б укласти збірочку. А коштів нема, то й робота стоїть...

– Скажіть, і багато у Вас зібраного, та невиданого?

– Матеріалу зібрано стільки, що можна було б зо два десятки книжок видати...

– Гадаю, тепер відгукнуться люди, не байдужі до духовних скарбів народу, одним із яких і є усна народна творчість. До того ж, сприяння виданню таких книг було б гідним пошанівком подвижницької праці етнографа і фольклориста Петра Зборовського в рік його ювілею. Успіхів Вам!

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

СЕЛЯНСЬКЕ ВІЧЕ

ЗЕМЛЯ – НАШ СКАРБ

18 червня на території Експоцентру "Україна" відбулося віче, на яке зібралися делегати від селян з усіх куточків України. Свою підтримку зборам засвідчило понад 30 громадських організацій. У заходах узяв участь голова Конгресу Степан Брацюнь.

Промовці зазначали, що катастрофічна ситуація, яка сьогодні склалася в селі, є наслідком непродуманої державної політики аграрних реформ, що проводиться безграмотними чиновниками зі своїх розкішних кабінетів. Адже толковий господар не допустив би зменшення за роки Незалежності поголів'я худоби в 5 разів, свиней – в 3 рази, а виробництва молока – в 8 разів. Деякі галузі, зокрема, льонарство, втрачено майже повністю.

Наводилася інформація, що, незважаючи на дію мораторію на продаж сільгоспугідь, за різними схемами вже "приватизовано" понад 5 мільйонів гектарів землі, що дорівнює території двох середньостатистичних областей України.

Свою позицію делегати Всеукраїнського селянського віче виклали в затвердженій ухвалі.

Зокрема, учасники віче звернулися до Президента з вимогою внести на розгляд Верховної Ради України Закон про продовження мораторію на продаж земель до 2015 року. Від парламенту селяни вимагають першочергового внесення та ухвалення Законів України "Про державний земельний кадастр", "Про державний земельний (іпотечний) банк", "Про єдиний земельний податок", "Про оренду земель", "Про інвентаризацію земель".

Крім того, учасники віче звернулися до уряду з вимогою неухильного виконання Законів України "Про державну підтримку сільського господарства", "Про фермерське господарство", "Про особисте селянське господарство", "Про пріоритети розвитку українського села". Селяни так само вважають, що уряд має у держбюджеті України на 2012 рік передбачити на підтримку АПК не менше 10 відсотків від дохідної частини бюджету.

Коментуючи ухвалу, голова Конгресу Степан Брацюнь зазначив, що "можливе введення ринку землі з 1 січня 2012 року є викликом для всієї української нації і загрозою майбутнім поколінням, адже після відкриття ринку землі село взагалі перетвориться на резервацію, приречену на вимирання". У цьому плані КУН розділяє стурбованість і підтримує вимоги учасників віча.

Власна інформація

Наступне число газети "Нація і держава" вийде 7 липня 2011 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 12 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9